

"ලොකු පුතා ලැහැස්ති වෙන්න" මගේ මව කියනු මට ඇසේ. "අපි තව ටිකකින් ආවිච්චා ගේ ගෙදර යනවා!"

ජලාසව්‍ය කිඹුලා

තුන් වසරකි බාල සොයුරා සමග මා මිදුළේ සෙල්ලම් කරමින් සිටි ස්ථානයට දිව එන ඇස මතු රැගෙන නිවස තුළට යයි. ඒ මල්ලිව ගමනට සුදුසුම කිරීමට බව මට හැරේ. මගේ වාරයට තව කල් ඇත.

එක් වසරකි බිලිඳා නිවස තුළ තද නින්දේය. ටික වේලාවකින් මතු තනින මිනිරි නාදය නොඇසුණි.

මල්ලි සමග සෙල්ලමේ යෙදීමට මා කැමතිම ස්ථානය වූයේ ගල් බොරුලු වැලි පිරුණු මිදුළේ කොණක තිබූ කිසි දිනක පල දරා නොමැති රුච්චි ගස යට සෙවණයි. අප දෙදෙනා අතර වයස පරතරය ධාරිතමින් මාස දහතුනක් විය. අපේ සෙල්ලම් කිරීම සමහර විටෙක අවසාන වූයේ දැබරයෙනි. අම්මා අකමැති වූයේ ද ඒ අවසානයටයි.

රසික සුරියආරච්චි

තම වසරකින් පමණ බිලිඳා ද ලොකු මහත් වී අප හා එක්වුණු ඇති බව මම දනුමි. මුහුණ කට සෝදවා අපේ ඇඳුමින් සරසවන ලද මල්ලි නිවසින් එළියට එයි. නිවස පිටුපස පිහිටි ලිඳ අසල සිට අම්මා නැවත මට අඩ ගසයි. බිලිඳා නැවත සඳහා ඇස ලිඳෙන් ඇද ගන්නා වතුරින් බේසමක් පුරවනු මට ධාරිතමට පෙනේ.

"ලොකු පුතා එන්න, මුණ හෝදන්න" අම්මා නැවතත් මට කතා කරයි. මෙවර ඇතේ කට හඬේ ඇත්තේ මඳ කෝපයකි. එය මා ගැන ඇතිවුණු කෝපයක්ම පමණක්ද?

මම කිඹුලා දෙස නැවත බලමි. මේ අම්මා මාස කිහිපයක කලින් දිනයක මාබිම පොළෙන් මට මිලදී ගෙන දුන් කොළ පැහැති ජලාසව්‍ය කිඹුලාය.

කිඹුලා ගේ ගෙල වටා බැඳ ඇති පරණ ගලාසිටි පටියද එහි අනෙක් කෙළවර ගැට ගලායනු ගල් කටයාද මට පෙනේ. ඒ මගේ ශුර ක්‍රියාවක ප්‍රතිඵලයකි. ඇත්තම කිවහොත් මල්ලි ද මේ ගැට දැමීම සඳහා මට උදව් කළේය. මම කිඹුලා ද, ඉලාසිටි පටිය සහ ගල් කටය ද අතට ගෙන ගැනි වෙර දමා නැවතත් රුච්චි ගසේ අතු දෙසට ඉහලට විසි කරමි. මල්ලි සමග මා කලින් උත්සාහ කළ කිහිප වතාවේම සිදුවූවාක් මෙන් ඒ සියල්ල මෙවරද බිම පතිත වෙයි.

මම උත්සාහය අත නොතරමි.

උත්සාහවන්තයා නවීවම උත්සාහ කළ තෙවන වතාවේ ජය ගනී. මගේ කුඩා සිතට

ඇති වන්නේ මහා ප්‍රීතියකි. මම ඒ ප්‍රීතියේ සිතෙන් යුතුව ලිඳ දෙසට දිවයමි. තව දුරටත් පමා වුවොත් අම්මාගෙන් නර්මමට පොඩි පහරක් ලැබෙන්නටද ඉඩ ඇත. ඇත සෝදගෙන නිවස තුළට ගොස් අපේ ඇඳුමින් සරසෙන මට දක්නට ලැබෙන්නේ අපේ අනෙක් ඇඳුම් සියල්ලම සූරියච්චි තුළ ඇසුරා ඇති බවයි. කුසියාද අස්කර එහි තිබූ බඩුමුරුව විවිධ කුඩා සහ මළ තුළ බහා ඇත. "අපි අද ඉඳලා මධ්‍යයේ ආවිච්චා ගේ ගෙදර පදිංචියට යනවා" අම්මා කියයි. "අපි ආයේ මේ ගෙදරට එන්නේ නෑ!" ඇතේ කටහඬේ ඇත්තේ තෝකයකි.

ඒ මේ කුලි නිවස හරසාම ගැන ඇති වුණු දුකක් ද නැතිනම් පියාගේ මනගෙදර ඇතිත් හා පීච්චිමට යාම පිලිබදව ඇතිවු දුකක් ද යැයි මට නොහේරේ. එය ඒ දෙකෙහි සම්මිශ්‍රණයක් වෙන්නට ඇත.

මා පසුව දැනගත් පරිදි අප ඒ දිනවල සිටි කුලි නිවස පිහිටා තිබුණේ පියාගේ සේවා ස්ථානය අසල අක්කර දෙකක පමණ පොල්වත්තක් මැදය. මේ සිදුවීමට කීප දිනකට කලියෙන් එක්තරා රාත්‍රියක පොල්වත්තට පැමිණි හොරු කීප දෙනක් ගස්වලින් පොල් කඩා ඇත. මවුන් එය කර ඇත්තේ නිතඬව හොරුන් මෙන් නොව මන හඬින් කතාවේ යෙදෙමිනි. කුඩා ළමුන් තිදෙනෙක් සහ බිරිඳ සමග මේ නිවසේ සිටීම ආරක්‍ෂාකාරී නොවන බව මගේ පියාට වැරදි හෙන්නට ඇත.

මතු මේ ප්‍රදේශයේ පදිංචිව සිටියේ සේවා ස්ථානය ආසන්න නිසා වුවද පියාගේ මන

ගෙදර පිහිටියේ ද සැනපුම් දහයක් පමණ හුදුරුකි. හැකි විනය මත ගෙදර ගොස් පදිංචි වීමට පියා තීරණය කර ඇත්තේ එහෙයිනි.

කුඩා ලොරියක් ද ඒ පසුපස කාරයක්ද මිදුළට එයි. මේ හන්දියේ කඩේ කුලී රථයයි. මගේ පියා ඉන් බසින අතර තරුණයෝ දෙදෙනෙක් ලොරිය පසුපස සිට බිමට පනීති. පැය හතරකින් පමණ කාලයක් ඇතුළත අපේ සියළු ඵලදායී දේපල, එනම් ඇඳුන් දෙකක්, අල්ලාරියක්, ලියක මේසයක්, කළු මේසයක් සහ පුටු කීපයක්, කුසියේ බඩු සහ සූරියච්චි කීපයක් ලොරිය තුළට ද, කුලී රථයේ කිසියම් තුළට ද පැටවේ.

අපේ පවුල රැගත් කාරය පොල්වත්ත මැදින් කෙමෙන් කෙමෙන් මහාමාර්ගය දෙසට ඇදේ. ලොරියද අප පිටුපසය.

අම්මා ඇතේ තෙත්වුණු ඇස් කුඩා ලේන්සුවකින් පිය දමයි. මම පිටුපස හැරී පොල්වත්ත මැද පිහිටි අපේ කුලි නිවස දෙස බලමි. මිදුළේ කෙළවර ඇති රුච්චි ගස මගේ නෙත ගැටේ. "මගේ කිඹුලා! මගේ කොලපාට ජලාසව්‍ය කිඹුලා!!" මම කෑ ගසමි. "අනේ උා රුච්චි ගත උඩ, අයිගෝ!"

කිසිවෙකුට මගේ කෑ ගැසීම නොඇසේ. කුලී රථය පොල්වත්තෙන් නික්ම මහාමාර්ගයට පිවිසෙයි. මට තව දුරටත් රුච්චි ගස නොපෙනේ.

ඇත්තටම මට කිසිවක් පැහැදිලිව නොපෙනේ. මා වටා ඇති සියලු දේ ම බොදවී ඇත.

නවවන පිටේන දැනුම් දී තිබුණත් එම දින 2 පසුව සති කිහිපයක් ගතවී තිබුණත් තවමත් මෙම පුද්ගලික ඉඩම හමුදා හාරයේ පවතී.

මීට පෙරද මන්තරම් දිස්ත්‍රික්කයේ මල්ලිකුලේ ප්‍රදේශයේ ජනතාවද ආරක්ෂක අංශ විසින් ඉවත් කර තිබුණේ නැවත දින 2/3 ක කාලයකදී නැවත පැමිණිය හැකි බවට පොරොන්දු වීමෙන් අනතුරුවයි. නමුත් එතැන් සිට වසර 5 කටත් වඩා වැඩි කාලයක් තිස්සේ තවමත් මවුන් නැවත තම නිවෙස් වෙත යාමට බලාපොරොත්තුව දින 2/3 ගත වනතුරු බලා සිටියි. මාත්තුවල් ප්‍රදේශවාසීන්ටද හමුදාවේ මෙවැනි පොරොන්දු දැන් ඉතා නොදිනි තුරුපුරුදුය. මෙම පවුල් විසින් මේ පිලිබදව රජයේ නිලධාරීන්ටද පැමිණිල් කර ඇත. මෙම ජනතාව තම ඉඩම් වලින් කොටසක් පවා හමුදාවට ලබාදීමට ඉදිරිපත් වුවත් පසුව හමුදාව විසින් එම ඉඩම් වලින් වැඩි ප්‍රමාණයක් ඉල්ලා සිටීම නිසා මවුන් ඊට අකමැති වී ඇත. එම ප්‍රදේශයේ රජයට අයත් ඉඩම් බොහෝ ප්‍රමාණයක් ඇති බව ආරක්ෂක අංශ වලට දැනුම් දුන් පසුව මවුන් පවසා ඇත්තේ ඒවා පහත් බිම් බැවින් ඒවායේ හමුදා කැඳවුරු ඉදිරිම ආරක්ෂා සහිත නොවන බවයි. කෙසේ වෙතත් මෙම පවුල්ද පහත් බිම් වල පදිංචියට යාම ප්‍රතික්ෂේප කරයි.

මෙලෙස අප සැවාදයේ නිරත මෙවින් සිටියදී සියලු සැවාදකාරීන් රැගත් බස් රථ කිහිපයක්ම යුධ ස්ථානය හා කොතුකාගාරය නැරඹීමට පැමිණියත් මවුන් කිසිවකු මෙම ජනතාව පත්වී ඇති තත්ත්වය පිලිබදව බිඳකුඳු තකන බවක් පෙනෙන්නට නොතිබිණි.

මීට ඉතලදී මා විසින් හමුවී කතාබහ කළ දැයිනි හා අනිකුත් මතුරන්ගේ සැපයුක් විමසීමටද මා මවුන් හමුවීමට ගියෙමි. මවුනු 2012 අගෝස්තු මාසයේදී නැවත පදිංචි වීම සඳහා පුද්ගලිකව පවුලට පැමිණා සිටියහ. පෙර එහි තිබූ ඝණා කලය මේ වනවිට එලිපෙනෙලී වී තිබෙනු දැකීම සතුටට කරුණකි. දැන් දැයිනිගේ නිවසට යාමට කුඩා අඩපාරක් සකස් වී ඇති අතර ඇස හා අලියන් ගම්බාසින් සමග එක්ව කැලය එලියකට තාවකාලික නිවසක් ඉදිකර ගැනීමට දැරූ වෙහෙස පිලිබද ඇස මට විස්තර කළා ය. බොහෝමයක් පිරිමි පුද්ගලයන් මෙයනායි, අතුරුදන් වී ගෝ හමුදා හාරයට පත්වී ඇති නිසා ගම්වැසියන් බොහෝ දෙනා ගැහැණු වෙති.

කෙසේ වෙතත් මොවුන් තම පීච්චිපාස පවත්වාගෙන යාම සඳහා දැඩි සටනක නිරත වෙති. අවතැන් වීමට පෙර ඇස ඇඳුම්

හතරවන පිටේන

දකුණට නොහැරුණු වචන

නිර්මාල් රසිනේ දේවසිරිට බවමොඩ යැයි කීවේ අප නොව මතු සමග සාකච්ඡා මේසයේ විරුද්ධ අන්තයේ සිටි බිමම හා එරිතලාගේ පරපුරය. දැන් කීමට අත්තේ රෝගිත භාෂණයේ වචන ය. ලෙමගේ මතුරන් අප පැතු ලංකාව මවුන්ගේ අරුතින් ගොඩනගමින් සිටිතිල යනුවෙනි, ඒ මතුරන් දකුණේ අසුන් ගනිද්දී වචන වෙමී වාඩි විය. පියා ඉවසු උරාවේ වෘත්තමය නායකත්වයට තනි පිලිය යුතුය. බැසිල් රාජපක්ෂ සමග අප වෙනුවෙන් පමණක් සිතායුත නිර්මාල්ගේ ඡායාරූපය මතු විදී විවාච කියා පෑය. එහි කුණු රුසය තුළ මැරුවන්ට තම දිවියේ අනාගතය වන්දියක් සෙසු රජය විසින් ඉල්ලා සිටිය දිනයේ දී ඇතැම් විට අප සිහිපත් වනු ඇත.

ජනතාව වෙනස් කිරීම

අමාරුම කාර්යය කළ යුතු ය. ආණ්ඩු පෙරලීම සරල ය. එය අහර්ථම ම සාදයි. අතිතයේ ආණ්ඩු පෙරලා ඇත. පලක් නොවීය. ලෙමගේ ජනතාව වෙනස් කළ යුතුය. බර්ටෝල්ට් බ්‍රෙෂ්ට්

මසන්නියක් වුවා ය. පුද්ගලයන් දිවි බේරාගැනීම සඳහා පළා යද්දී ඇස සතුට තිබූ මහන මැඩිමද ඇසට අහිමිව ගොස් තිබේ. රාජ්‍ය නොවන සංවිධානවලින් හා සමාජ සේවකයන්ගෙන් ගම්වැසියන් කිහිපදෙනෙකුට පාපැදි හා සූරිය කෝෂ ලැබී ඇතත් ප්‍රදේශවාසීන්ට අනුව රජයෙන් මොවුන්ක සිය පීච්චිපාසක් නගාලීම සඳහා කිසිදු සහයක් ලැබී නොමැත. බොහෝ ගැහැණු තම දුරුවන්ද සමග කිසිදු ආරක්ෂාවක් හෝ විදුලි ඵලයක් නොමැතිව ලද කැලෑ තුළ රාත්‍රිය ගත කරති. බොහෝ දෙනෙකු සතුට ඇති ජංගම දුරකථන පිටත ලෝකය සමග මවුන්ට සම්බන්ධ විය හැකි එකම මග වුවත් ඒවා ආරෝපණය කර ගැනීමට සැනපුම් ගණනක් පයින් යාමට මවුන්ට සිදු වේ.

කෙසේ වෙතත් පුද්ගලිකවද පුරා ගන්නා ජෝශප් දේවස්ථානයේ හා රෝමානු කතෝලික පාසලේ දැයි සිට ජනතාව නැවත තාවකාලික නිවස වලට ගොස් තිබීම සතුටට කරුණකි. දේවස්ථානය තදබල ලෙස හානියට පත්ව ඇතත් දේවමෙහෙය පැවැත්වීම ආරම්භ කර ඇත. පාසල ද හානියට පත්ව තිබුණ ද සැප්තැම්බර් 3 වැනි දා සිට නැවත අධ්‍යාපන කටයුතු අරඹා ඇත. එක් ගුරුවරයකුට අනුව 2009 වසරේ ආරම්භයේදී පාසලේ සිසුන් 430 ක් පමණ ඉගෙනුම ලබා ඇත්තේ මේ වන විට එය 200 දක්වා පහත වැටී ඇත. 11 ශ්‍රේණිය දක්වා පංති පවත්වන මෙම පාසලේ ගුරුවරුන් සිටින්නේ 10 කි. ප්‍රථමික අංශය ගුරුවරුන් දෙදෙනෙකුගෙන් සමන්විතය. මීට පෙර මෙහි ගුරුවරුන් 24 ක් සේවය කොට ඇත. පාසලේ දේපොළ බොහෝමයක් සොරකම් කරගෙන ගොස් ඇති අතර ගොඩනැගිලිද ඉතා අබලන් තත්ත්වයක පවතී. බොහෝ විට එක් පංති කාමරයක් තුළ පංති 2 ක් පැවැත්වෙන අතර සමහර පංති පාසල් භූමියේ ගස් යට පැවැත් වීමට සිදුව ඇත.

මුලතිව් දිස්ත්‍රික්කයේ සිදුවන නැවත පදිංචි කිරීම් පිලිබද රජයේ ප්‍රකාශන ඉතා අලංකාරය. කෙසේ වෙතත් මෙලෙස ලැහැවන පදිංචි කල බොහෝ දෙනෙකුට සිදුවී ඇත්තේ රජයේ හමුදා විසින් සිය ඉඩ කඩම් අත්පත් කරගෙන සිටීම නිසා නැවත අවතැන් වීමට යි. තවත් සමහරුන් 2012 ජූලි මාසයේ සිටම නැවත පදිංචියට යාමට බලා සිටියි. මවුන්ට නැවත පදිංචියට යාමට ඉඩ නොලැබීමට හේතුව හෝ නැවත පදිංචියට යාමට හැකි දිනයක් පිලිබද කිසිවකුත් මවුන්ට දැනුම්දී නැත. කෙසේ වෙතත් නැවත සිය ගම්බිම් වලට යාමට දැඩි ආනවනින් පෙළුනු කිහිප දෙනෙකු පමණක් කටුක පරිසරය හා පසුකම් කිසිවක් නොමැතිව වුවද සහ කැලෑ තුළ පදිංචිව සිටියි. මවුන්ට අවශ්‍ය කරන අවම සහාය ලද බැවින් රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන හා සමාජ සේවකයන්ගෙනි.

කියා තිබුණි. ජනතාව වෙනස් නොවුණු විට මුසල රජයක් මවුනු නැවත නොවී. ලෙර්ගෙට නොව නිධානෙට පිලියම් කරමුල යනුවෙන් අප ගැසුවේ එනිසා ය. අත කළ ප්‍රාන්තයට එනොඩ වීමට වැල් පාලමේ ගිතයක් වූ ග්‍රාම ගිතයේ එය ලියා තිබුණි. අප ප්‍රයත්නයේ අවුපාඩු ඇත. අත ගම්දහවී කරා 6% යෑමට වැර බැඳ වැටුපු ගැන ම කී කුපුකට මාධ්‍ය අප ඊළග වටයේ ජයගනු ඇත. අපි මේ පරික්ෂක දිවිය. දුෂ්කර දිවිය පීච්චි වී පෙන්විය යුතු බව ලියගනේ අපරිකීර්ත ලිවිය. මිනිසුන් වෙනස් කිරීම කෙතරම් අසීරු වුවද මිනිසුන් වෙනස් කිරීම හැර අන් කිසිදු ඵලකම මගක් නැත.

සමාලෝචනය වෙනුවට සමාරම්භය

"එක්සත් වෙනු, හැකිතම විනාශ වී යනු. ඉතිහාසය විකල්පයක් දී ඇත". එසේ කියා ඇත්තේ සොරකු මාකඩ්ගෙකු කාලකණ්ණියෙකු වූ මා නොව වී. අපි. ලෙමගේ ය. ඒ කුඩා මිනිසා කියු නිරවුල්. නියත හා එකම ගම උරාවේ අප සියලු දෙනා පෙම්වතියක යේ හෙට දවසේ වැළඳගනු ඇත. එමග නොගන්නා බොහෝ දේශප්‍රේමීනු මතු නොව ජනතාව ද වැද වී යනු ඇත. මම යලි කියමි. මතුරු මතුරුකි, සහ අයිති, ඉතිහාසය විකල්පයක් දී නැත.

නිතිල ම සුනිල් සෙනෙවි